

Oral History Kosovo

AVNİ EMİNCİK İLE SÖYLEŞİ

Priştine | Tarih: 29 Nisan, 2019

Süre: 35 Dakika

Mevcut kişiler:

- Avni Emincik (Konuşmacı)
- Ebru Süleyman (Görüşmeci)
- Donjeta Berisha (Kamera)

Sözel olmayan iletişimin transkripsiyon simgelem sembolleri:

() - duygusal muhabere

{ } - konuşmacı, bir takım işaretler kullanarak bir şeyi açıklamakta

Diğer transkripsiyon kuralları:

[] - anlamayı kolaylaştırmak için metne yapılan ekleme

Dipnotlar, yerellikler, isimler veya ifadeler hakkında daha fazla bilgi tedarik etmek amacıyla konmuş editöryal eklemelerdir

Ebru Süleyman: Adınızı soyadınızı diverebilir mısınız?

Avni Emincik: Recep oğlu Avni Emincik. Priştine’de doğdum. 1952 dördüncü ay, yedisinde. Ondan sonra işte burda büyüdüm, yedi yaşına kadar burda büyüdüm. Yedi yaşında Türkiye’ye göç ettik. Türkiye’de ilk okulu beşe kadar gittiğimde, 64 senesinde bu işe başladım, diş teknisyenliğine. Başladıktan sonra doktorun yanında da çalıştım, hem okula gidiyordum, orta okula hem bu işi yapıyordum. Bu işe çırak derler bizde bide kalfalık dönemim var. Bu işi aşağı yukarı bi 17 sene sürdürdüm. Sonra 72’de... 17 olmuyor daha az herhalde, 72’de askere gittim. Askere gittikten sonra yine geldim, labaratuvar açtım. Yani liseyi bitirdikten sonra fakülteye devam etmedim. Bi tek askere gittim, mesleğimle devam ettim.

Burda aşağı yukarı 89 senesinde kendi iş yerimi açtım. O zamandan sonra bikaç sene yine doktorun yanında ve teknisyen arkadaşların yanında çalıştım. Ondan sonra kendi iş yerimi açtım, iş yerimi açınca orda tabi doktorlarım var. Sonra 79... 81 senesinde de evlendim ve evliliğimiz devam etti. Evlenince de bi çocuğum oldu Türkiye’de. Ermal isminde. Onla büyüdük 95’e kadar, 95’te hanımla bi anlaşmazlık oldu, ayrıldım. Çocuğu annesine verdim ben yine kız kardeşlerimle, babamla, annemle kalıyordum ve hala meseleliğime devam ettim yani. Devam edince epey işim oldu, ondan sonra 99’da zerzele oldu İstanbul’da. Zerzele olunca işler biraz durgunlaştı. Durgunlaşınca bir-iki, bir sene sonra veyahutta bir buçuk sene sonra benim burda dayılarım var, burda Priştine’de. Teyzem var, teyzemin çocukları var, dayımın çocukları var. Onlar da buraya çağırdılar beni, ben de hiç tereddüt etmeden kalktım geldim ve orda emekli olmuşum zaten, emekli olunca buraya geldim.

Burda şu çalıştığım yerde aşağı yukarı 18 sene burdayım. 2001’de geldim ama maalesef ve maalesef beni herkes öyle düşünür belkim ama ben Arnavutça’yı öğrenemedim, kabiliyet meselesi yani. Bana dışçılıkta ne isterseler söylesinler onu yaparım ama Arnavutça’ya yakın dilim yok yani, olmadığı için mesela ilk zamanlar burda iken, biz 59’da gittik ama 58’de biz evi komunaya verdik. Başka yere vermedik orası müzey oldu. Müzey olunca benim bir sene içinde ben, ordaki işçilerin çoğu Sırp’tı ve onlarla ben başladım Sırpça konuşmaya. Yani alıyorlardı beni yedi yaşındaydım o zaman, altı yaşında, yedi yaşında zaten gittim. Alıyorlardı beni, arabayla götürüyorlardı, at arabasına biniyordum çöpleri atmak için, “Hayde Avni, hayde Avni!” seviyorlardı yani, Sırp ta olsa gene seviyorlardı. Ondan sonra ailecek gittik Türkiye’ye göç ettik. Orda bir sürü yerde kiralık olarak oturduk. Annem vardı, amcam vardı, babam, babaannem ve dedem. Bi tane de kız kardeşim vardı.

Ebru Süleyman: Priştine'deki hayatınızı, çok küçüktünüz bayagi o zaman da...

Avni Emincik: Evet, pek fazla hatırlamıyorum da yani öyle bir şey ki, ilk geldiklerinde şeye... Sırplar işte başladılar hayvan, canlı hayvan getirsinler, köpekler, ayılar. Ondan sonra bir şey hatırlıyorum, işte onu size de söylemiştim, ben beş dakika olmuştu eve gireli, evin içine ve ordan bir kurt köpeği kaçıyor yuvasından, etrafa falan saldırıyor. Neyse ki hep bahçeydi, kapılar falan kapalıydı. Ordaki...

Ebru Süleyman: Eviniz o sırada nerde tam olarak?

Avni Emincik: Bu aşağı yukarı 58-59 arası.

Ebru Süleyman: Köpek sizin bahçede mi?

Avni Emincik: Tabi orda kurt köpeği vardı, o saldırmış herkeze, tabi battaniyeler falan verdik, battaniye ile onları kurtardı. Yani kendisini de kurtardı bakıcısı. Çünkü saldırgan kurttu, öyle evcil değil yani. Almışlar, dağdan getirmişler. Sonra zaman oldu orasını, o evi, odalarını hep ormana çevirdiler. Ormana çevirince ayılar donmuş olarak, ondan sonra yılanlar falan. Aşağı yukarı bi altı tane oda vardı, üstte üç tane idi altta üç tane, turistlere açmışlarıdı. E sonra biz taşınınca trenle gittik 16... 16 Temmuz 1958, yedinci ay yani, trenle göç ettik Türkiye'ye.

Ebru Süleyman: E burda yaşarken evde sizinle beraber kimler yaşıyordu başka?

Avni Emincik: Babaanem vardı, dedem vardı, amcam vardı, annem vardı, ondan sonra amcam evli değildi, işte annem babamla evlenmişti. Babam berberdir yani mesleği. Amcamın da mesleği şey ayakkabı, çocuk ayakkabısı yapardı. E Türkiye'de biraz sorunlar, o zaman hayat başka türlüydü. Mecburen ben de işte beşe kadar okuduktan sonra bende işe girmek mecburiyetinde, yani benim hayat beşinci sınıftan sonra hep çalışmakla geçti. Hep çalışmakla, hep çalışmak yani... Öyle olunca bende çalıştım, büyüdüm sonra buraya geldik. Burda da bi 18 sene çalışıyorum, burdan da emekli oldum, Türkiye'den de zaten emekli olmuşum. Böylelikle aşağı yukarı 2010 yılında tekrar bi evlilik yaptım ben burda. Vıçitırın'lı bi bayanla, ondan iki tane bi kız çocuğu bi erkek çocuğum ikiz vardı, oldu. Allah sağlıcaklarını versin hala yaşıyorlar benle beraber.

Ben burda çok şeydim yani aktiftim yine, burda. Burda ne biliyim doktorlar çoğaldı daha ilk defa yeni gitmişim, değişik. Türkiye'den geldi dediler tekniseyen falan filan. Öyle olunca doktorlar çoğunluk oldu sonra ne biliyim tanıdıklara burda diş yaptım, damak yani kron köprü değil, kron köprüleri doktorlara veriyordum. Öyle bi hayatım oldu, şu anda 67 yaşındayım, Allah bana daha çok yaşlar versin. Başka ne anlatayım söyleyin siz, siz sorun ben size söyleyeyim yani.

Ebru Süleyman: Aileniz neden Türkiye'ye taşınmaya karar verdi, göç etmek istedi?

Avni Emincik: Neden, şöyle birşey, babam bir gün Belgrad'a gitmiş. Yani bizimkilere söylediği şey, Belgrad'a gitmiş. İşte tam dönüyormuş trenle, Almanya'dan gelen bi gazteci bey varmış, Türkiye'ye

gidiyormuş. Tren şey yapmış, istirahat vermek için yani Belgrad'ta durmuş. Adam yemek arıyormuş, yiyecek kimse yok, aşağı yukarı bir buçuk saat garda durmuş. E tesadüfen babam rastlamış ona, demiş, "Gel ben seni yedireyim, götüreyim". Götürmüş çarşıda bi yere, tren istasyonuna yakın bir yerde. Yedirmiş falan işte o da, tabi o zamanki dil babam Sırpça biliyordu ama, Türkçesi fazla şey değildi yani. O demiş "Abi ya, ben Türkiye'ye gelmek istiyorum ailecek" demiş. Napalım falan filan, gazteci de babama bi yakınlık göstermiş. "Olur" demiş, ismini almış, soy ismini almış. Ondan sonra gitmiş. İki üç sene... bu oluyor 55'lerde 54'lerde yani. Bunlar iki sene üç sene burdan mektuplaşıyorlar Türkiye'den, herhalde soruyorlar başka gelicek var mı falan. O da vermiş bütün herkesin ismini. Biz böyle göç ettik Türkiye'ye.

Ebru Süleyman: O zamanlarda zaten Yugoslavya'dan genel olarak bi göç dalgası var, bir sürü aile burdan göç ediyor.

Avni Emincik: Evet var, bi sürü var zaten Priştineliler Cemiyeti var, Kosovalılar Cemiyeti var İstanbul'da. Kosovalılar Cemiyeti Vıçitrin, Mitrovica o bölgenin insanları. Priştineliler Cemiyeti burda yani, çoğu burdan, buranın insanlar hepsi oraya gidiyorlar Cumartesi, Pazar oraya gidiyorlar, oturuyorlar. Sonra koroları var, yaşlılar korosu var...

Ebru Süleyman: Peki en başlarda zor oldu mu aileniz için Türkiye'ye göç etmek?

Avni Emincik: Biraz zor oldu, zor oldu. Annem gelmek istemiyordu, Allah rahmet eylesin. Gelemek istemiyordu, bi ara babamla ben resim çektirdik. Annemle kız kardeşim de çektirmişti sonra benim burda dayılarım olmaz demiş, gidiceksin demiş, ailenden ayrılmıyıcaksın demiş, demiş biz sana bakarız. Yani hakkatan da baktılar yani şey olarak, burdan yani o zaman Türkiye'de fazla şey yoktu yani, ne biliyim hiç bişey yoktu. Yok süpürgeler yoktu yok bilmemne, onlardan hep gönderdiler bize.

Ondan sonra işte 70'te ilk defa ben buraya geldim, 70'te tatile. Bi üç ay kaldım burda.

Ebru Süleyman: Nasıldı o zaman Priştine?

Avni Emincik: O zaman Priştine çok cıvıl cıvıldı, nasıl diyim yani Korza vardı. Hiç kimse birbirine bakmıyordu, şeyapmıyordu, yani kavgalar bilmemneler yapmıyorlardı. Herkesin kendi bölgesi vardı. Korzaya çıkardın Sırp bi tarafta, Arnavutlar bi tarafta, Türkler ortada veyahutta Sırp tarafında, yani karışık. Oralarda gezerlerdi. Ben o zamanlar daha askeriye gitmemiştim, 18 yaşında geldim buraya. Ondan sonra işte sonra devamlı olarak gelmeye başladım.

Ebru Süleyman: Burda annenizin akrebaları var?

Avni Emincik: Efendim?

Ebru Süleyman: Annenizin akrebaları Priştine'de?

Avni Emincik: Çok, dayımlar var dört tane.

Ebru Süleyman: Hangi dayıların?

Avni Emincik: Doburçanlar. Mehmet Doburçan, Ahmet Doburçan, Ömer Doburçan, İlyas Doburçan. Bir de teyzem var o da Hayriye Safçi, burda komşıda, orda oturuyordu. İşte anceanem vardı, çocuklar var bi sürü, dayımın çocukları hepsi, çok yani aile çok. Yani Türkiye’de bi kızkardeşim var, iki kızkardeşim var, oğlum var bide oğlumun oğlu var torun var yani.

Ebru Süleyman: Yine ailenizin çoğu burda?

Avni Emincik: Evet ama anne tarafından. Baba tarafından bi ailem var burda o da Orhan Emincik, onun ailesi. Yani baba tarafından o da Emincik ailesi, ben de Emincik ailesiyim bi o var yani başka kimse yok. Olmayınca işte burda kaldık artık herhalde ne bileyim kalıcaz yani şey olarak. Başka?

Ebru Süleyman: Peki siz burdan göç ederken aileniz burda yaşadığınız evi belediyeye satıyor?

Avni Emincik: Komunaya aldılar o zaman komunaydı.

Ebru Süleyman: Sonra orası müze oldu.

Avni Emincik: Müze oldu.

Ebru Süleyman: 70’lerde geldiğinizde evi ziyaret ettiniz mi?

Avni Emincik: Ettim tabi. Bütün komşuları gezdim hepsi özlemişti çünkü işte bu giden arkadaş ta Orhan Türbedar da benim çocukluk arkadaşım, aynı mahallede yaşadık, aynı mahallede büyüdük. Gelince bütün herkezi şey yaptım yani, sonra burda da bana reportaj yaptılar yani şeyler müzedeki arkadaşlar. Ondan sonra her geldiğimde Birsen Şufto vardı o beni çağırıyordu TRT, Avrupa televizyonu. Burda şey yaptılar fasıl yaptılar, arada bir de konuşmalar yapıyorlardı beni çağırdılar. Konuştum anlattım orda da aynı şeyleri.

Yani ben burda çok mutluyum çünkü İstanbul çok kalabalık bir memleket. Kalabalık olunca iş yerine gitmek için iki saatimizi alıyordu. Akşam da iki saat geliyordun, dört saat. Dört saat yalnızca yolda geçiyordu. Ben evliken hanımım Florya’da oturuyordum, tee Şişli’ye gidiyordum. Düşünün iki üç vesait yapıyordun. Hadi Yenikapı’ya kadar tren vardı, şimdi yine oldu o tren. Trenle Yenikapı’ya ordan iki vesait yapıyordum. Daha o zaman şey açılmamıştı, istasyon, tren istasyonu. Taksim, Şişli, Mecidiyeköy ordan da otobüsle yani yolculuğum bi şey gibi geçiyordu. E burda yakın her taraf. Her tarafa yürüyerek gidiyorsun, ortam güzel, benim için ortam güzel belki başkaları için değildir ama...

Ebru Süleyman: Ne açıdan sizin için güzel?

Avni Emincik: Benim için Arnavutlar da bana saygı yapıyorlar, Türkler de saygı yapıyor hepsi yapıyor yani. Müşterilerim var Cakova’dan geliyor, İpek’ten geliyor, Prizren’den geliyor yani öyle bi isim yaptık burda.

Ebru Süleyman: İstanbul'da peki, burdan İstanbul'a göçenler için hayat nasıl? Zorlukları var mı?

Avni Emincik: Valla bakın şimdi öyle bişey ki, zorlukları yok. Zengin olan çok var, zamanında arazi almışlar, orda arazide şey yapıyorlar yani. Arazilerini şimdi zaten çoğu kimse büyük binalara veriyorlar. Büyük binalar alınca daire sahibi oluyorlar, şey yapıyorlar. Yani sıkıntıları yok, fabrikatör olanlar var, arkadaşlarım benim çoğu mesela. Yani öyle ama benim sanat olduğu için para kazanmak için para kazanırım. Mesela İstanbul'da kuyumcu dükkkanı da açtım ben. Benim iş yerime yakın bi yerde. Benim ilk başladığım işte 79'da ortaklarım vardı. Beraber çalıştık, şirketti firma. Sonra buraya geldim, buraya geldiğimde KFOR'a kuyumcu açtım. Ordan, Türkiye'den altın para getiriyordum, işlenmiş altın. Askeriyede açmıştım. Tabi şimdi orda gramında fazla pahalı söylüyorlardı yani burdaki, Türkiye'deki masrafı, işçiliği falan olunca haliyle pahalı oluyordu. Ordaki askerler uyandı, naptılar Üsküp'e gittiler otobüslerle, o zaman da kapattık biz orayı yani. İşlemedi fazla. Yani böyle bi hayatım geçti burda. Başka? Söyle? {Gülümsüyor}

Ebru Süleyman: Genel olarak şeyi merak ediyorum, buraya geldiğinizde, doğup büyüdüğünüz baba evinizi müze olarak görmek nasıl bir duygu?

Avni Emincik: İçine tabiki insanın bi şey kalıyor... ukte kalıyor yani üzüluyorsun. Mecburen, yani işte orda okuduysanız işte ordaki yabancı bir bayan orda doğum gününü kutlamış yani düşünün, yani ne biliyim çok yorum yapanlar oldu.

Ebru Süleyman: Siz orda doğum gününüzü kutladınız mı hiç?

Avni Emincik: Yok. Yok teklif etsem izin verirler yani, anlatabiliyor muyum yani. Çünkü ordaki o...

Ebru Süleyman: Çocukken?

Avni Emincik: Çocukken nerde doğum günü vardı allahaşkına, hiç doğum günü mü vardı. Sokakta haylazlık yapıyorduk yani ne doğum günü? {Gülümsüyor}. Sonra bahçe büyüktü bizim, büyük olunca bisürü komşu çocukları geliyorlardı orda, ne biliyim ceviz ağacımız vardı, halihazırda duruyor mesela. Yani güzel bi yerdi yani, burda olsaydım ben orda yaşardım yani kimseye satmayı düşünmezdim.

Ebru Süleyman: Evet çok güzel bir ev.

Avni Emincik: Güzel bi yer, ufak bi ev var, o ufak evin de kaloriferi var. Düşünün yani yapıldığı zaman şey yapmışlar, mutfakta ocak yanıyor, ocağın borularını evin içinden geçirmişler, ufak ufak delikler yapmışlar {elleriyle anlatıyor}, yani kunya diyorduk, öyle mi diyorlar, orda banyo yapmak için yerin var. Ordan bile sıcak su yani buhar geçiyor, yani daha ne isteyeceksin?

Ebru Süleyman: Isıtma sistemi.

Avni Emincik: Sistem, yani düşünün o zamanlar düşünmüşler burdan 100 sene evvel, veyahhutta 150 sene evvel ve o ufak ev çok eskidir. Konak diyorlarmış, Balkanlardaki Türk konakları. Burda da

araştırma yaptılar, Türkiye’den geldiler, bütün Balkanlardaki Türk konakları. Aynısı, aynı konak Üsküp’te de var. Bunun modeli, model şekli yani ama nasıl yapmışlar ne yapmışlar ben onları araştıramadım.

Ebru Süleyman: Daha önceleri bu küçük evde kim yaşıyordu?

Avni Emincik: Orda, babamın amcası yaşıyordu. Aziz aco diye birisiydi, babamın amcası. Sonra orda birisi daha yaşadı, onlar bizden daha evvel Türkiye’ye gitti. Babamın amca çocukları yani başka şeyden, başka aileden ama onlar da Emincikti. İşte benim şey yaptığım nokta bu şeyde, bu müzeyde, lafı başka türlü yapmaları beni üzüyor. Yani Eminciku diyorlar yani, Emin-Eminciku yani nedir bu bilmiyorum ki, bizde küçük şey yok ki hiç, babam uzun boyludur 1.85 ondan sonra amcam 1.75’i işte ben 1.80’im. Yani bunu artık uyduruyorlar ben öyle tahmin ediyorum başka bişey diyemem yani çünkü aslımı bilmiyorum, bilsem.

Ebru Süleyman: Müdahale etme şansınız olmadı mı?

Avni Emincik: Yok be şimdi ne bu şeyden sonra ne müdahale edecem allahaşkına ya. Yani...

Ebru Süleyman: Yani soyadınızın yazılışı belli.

Avni Emincik: Yok ya, yok. Söyledik, biz diyor öyle koyduk diyor, bişey demiyorlar. Ancak turizm bakanlığına gidiceksin orda yazı yazıcaksın falan, yani uzun işleri var. E Arnavutça bilseydim belki yazardım, anlatabiliyordum? Dilekçe yazardım, çünkü Ekspres’te de, Ekspres gazetesinde de bir yazı çıkmıştı bundan on sene, on iki sene evvel. Onun da şeyini o zaman daymın oğlu televizyon ikinci müdürüydü, RTK’nın ikinci müdürüydü. Ona söyledim, olmaz dedi. Gazteyle dedim konuşalım falan, boşver dedi, ufak bir yazı dedi yani büyük bir yazı dil dedi. Ben de üstelemedim yani şey olarak, ne biliyim. Başka?

Ebru Süleyman: Sonra o şekilde yayıldı ev?

Avni Emincik: Böyle yayıldı. Başka soracağınız? {Gülümsüyor}

Ebru Süleyman: Yani İstanbul’da büyümek nasıldı sizin için birazcık onu anlatabilir misiniz?

Avni Emincik: Valla İstanbul’da benim için büyümek, çalışmaktır.

Ebru Süleyman: Hep çalıştınız?

Avni Emincik: Hep çalıştım. Sayılıdır benim tatile gittiğim. Hanımım la olsun, yalnız olsun. 95’ten sonra aşağı yukarı bikaç sene yalnız kaldım ama tabi yalnız kaldım demek te değil de arkadaşlarım vardı ama bayan olarak öyle bir arkadaşım... hep çalıştım, hep çalıştım... Başka? {Gülümsüyor}

Ebru Süleyman: Yani başka sizin anlatmak istediğiniz özellikle bir şey var mı?

Avni Emincik: Valla şimdi öyle bir şey ki...

Ebru Süleyman: Çocukluğunuzdan başka ne hatırlıyorsunuz?

Avni Emincik: Çocukluğumdan bişey ne anlatacam {Gülümsüyor} yani demek istediğim burdan gittim, beş sene orda kaldım, ilk okul şeyde...

Ebru Süleyman: Belki nineniz dedeniz onları hatırlıyor musunuz?

Avni Emincik: Hatırlamaz mıyım! Dedem, dedemin kız kardeşleri vardı, onlar hep 45 savaşında ölmüşler. Dedemi de dövmüşler, dedemin beli iki bükülmüştür kırılmış yani şurdan {elleriyle gösteriyor}.

Ebru Süleyman: Dedenizin adı nedir?

Avni Emincik: Hayrullah. Dedemin adı Hayrullah Emincik, hafızdır o. Yani hep Kuran okuyormuş. Senenin bir iki günü yemek yiyormuş, devamlı oruçluymuş. Tabi iki büküm olduğu için fazla gezmemiş yani, hep evde kalmış yani, evin bahçesinde falan yani. Şey olarak...

Ebru Süleyman: Bilmeyenler için söyleyebilir misiniz, hafız nedir?

Avni Emincik: Hafız demek, devamlı Kuran okuyan birisidir. Hafız odur, yani hoca dil. Hoca gider Cami'de okur ama benim dedem kim bilir kaç sefer şeyi bitirmiştir, Kuran'ı okumuştur, şey yapmıştır. Onun babası da hafızmış ama onun ismini bilmiyorum. Onun ismi, galiba babasının adı Recep'miş, onun için benim babamın adını Recep yapmışlar.

O da hafızmış Osmanlılar zamanında, herhalde öyle tahmin ediyorum buranın Osmanlı sadrazamlar falan, burdaki sadrazamlar kalanlar öyle tahmin ediyorum yani şey yapmışlar yani, bi şeye gidiyor, çağırıyor, bir Kuran okuyacak, bişey şey yapacak. Habire bizim burda aşağı yukarı on tane tapulu malımız var ama nerelerde onu bilmiyorum. Onu Osmanlıca'yı İngilizce'ye veya Türkçe'ye çevirirsek belli olur nerde olduğu. Yani tam olarak bilmiyorum nerde. E tabi bi sürü verilmiş şeyler var, tebrikler var yani, paşanın veyahutta sadrazamın kaşeleriyle, var. Tabi bunlar uzun şeyler, bunlarla hiç ilgilenmedim, açıkça yani.

Ebru Süleyman: Peki eviniz?

Avni Emincik: Ev için mahkemeye verdik. Benim hanım uğraştı, o polis olduğu için ona gelen arkadaşlar var şeyde, hapisane için. Hapisane polisi değil da o 48 saat müddetle tutuyorlar ya araştırma yapıyorlar. Orda bi avukata vermişiz şimdi neticesini bekliyoruz yani, uzun bir süren iştir bu, yani yakın, kısa vaadede olucak bir iş değil yani. Verirlerse ben yoksam bile, çocuklarım, torunum, oğlum alır yani şey olarak. Başka sor? {Gülümsüyor}.

Ebru Süleyman: Aile yadigarı olarak.

Avni Emincik: E herhalde canım.

Ebru Süleyman: Peki nineniz?

Avni Emincik: Babaannem, babaannem hatırlıyorum, babaannem hiç şeyapmazdı yani çalışan birisiydi yani evinde annemle beraber yemekleri yapardı. Bizim evde, eskiden şey yaparlardı, bi tane çingene kadını o zaman çamaşır makinesi yok hiçbirşey yok, kille yıkarlardı çamaşırları, kil. Kil diğer deterjanlardan en güzeldir, yani onlar beyazlar yıkandı mı bembeyaz olurdu. Şey bile banyo yaparken bile kille hep banyo yapardık, saçları falan temizlemek için. O zaman nerde 52 senesinde 53 senesinde, o seneler fazla şey yoktu.

Yani diycek bir şey yok inşallah hepsi fakülteli olur, güzel şeyler olur, ne biliyim benim soyadımı güzellikle yürütür. Zaten olmasaydı bi, burdada bi oğlum olmasaydı, Emincik harfı, yani Emincik soyadı iki sefer, iki kişiden oluşurdu. Şimdi üç kişiden var, kızım evlenirse zaten soyadı değişir. Böyle, yani mutlu olurum ben tabi yani, bilmessin ki ne kadar yaşyıcım, ne kadar şeyapıcım, bunu ben. Allahın vericeği bir karardır yani.

Ebru Süleyman: Evet. Başka sizin kız kardeşleriniz İstanbul'da yaşıyor onlar hiç buraya size ziyarete geliyorlar mı?

Avni Emincik: Geliyorlar tabi canım, yani burda onların da yani burdaki ailemle yalnız erkek çocuklar yok, bayanlar da var. Onlar da, onların arkadaşı zaten, aynı yaşlıtalar. Kız kardeşim 56'lıdır bitanesi, bitanesi 61'lidir. Yani onlar da şey olarak ama şey var, bizim ailede biraz gariplik var. Mesela teyzemin kızı hiç evlenmedi, bunlar da hiç evlenmedi, aynı evde, benim ailemin, annemin babamın evinde yaşıyorlar yani. Onun için aşağı yukarı her akşam çocuklar kameradan, "Hala, hala" diyorlar, şey yapıyorlar seviyorlar tabiki. Oradaki torunumu da seviyorlar, çok şeyapıyorlar. Yani söylenecek bişey yok ki. Onlar mutlu etsin yani, ben sağken elimden gelen her şeyi yapıcım.

Ebru Süleyman: Yani Türkiye'ye gitmenize rağmen burdaki hayatla bağları tamamen koparmadınız?

Avni Emincik: Yok canım nerde koparacam. Yani hanımım ancak emekli olursa o Türkiye'ye gider. Çocuklar burda büyürler, burda ilk okula giderler. Onlar zaten Türk vatandaşı da ayriyetten. Yani orda bi sorunumuz yok, hanımı da ben Türk vatandaşı yaptım. O insanlık hali, ölümü insanın olur, Türkiye'den emekli maaşını alırlar. Yani bizde burda emekli olunca, kesiyorlar ya maaşı ama aileye vermiyorlar. A orda veriyorlar, orda çocukların bile alıyor yani.

Ebru Süleyman: Peki şeyi hatırlıyor musunuz, o Türkiye'ye yaptığınız tren yolculuğunu?

Avni Emincik: Yok, onu hatırlamıyorum, onu hatırlamıyorum.

Ebru Süleyman: O zamanlarda aileler her şeylerini toplayıp...

Avni Emincik: Tabi tabi. Bişey yoktu ki yani, biz fazla bişey almadı ki. Yatak aldık, bikaç şey aldık, yani öyle geldik. Bi evden çıkışımızı hatırlıyorum yani çıkarken ağlamıştık. Ben de babam da üzölmüştü, annem de. Yani onu pek hatırlamıyorum trenle ama gara gittiğimizi hatırlıyorum mesela Sirkeci garında olduğumuzda orayı hatırlıyorum. İşte orda akrebalar karşıladı, babamın ailesinden kişiler. Yani pek hatırlamıyorum...

Ebru Süleyman: O zamanlarda göçmek biraz daha, farklı bi göçmen statüsü şimdiki zamanla kıyasla.

Avni Emincik: Valla şimdi öyle bir şey ki, o sertifikayı aldın mı onu hemen gidebiliyorsun yani Türkiye'ye o zamanki başbakan bunu kabul etmiş yani. O zamanki başbakan kabul etmiş. Burdakilere de para vermiş ayriyetten beşer bin mark mı, onar bin mark mı bilmiyorum yani. Biz bunları alıcaz diye.

İşte genelde pek şeyapmıyorum, bak ne diyorum ben size, genelde ben hiç, şey hayatım yoktu yani, çalışma hayatımdan bi haftasonları şeyoluyodu.

{kapıdan arkadaşşı giriyor}

Gel Ekrem gel, gel bitiyor ancak oğlum, öyle yarım saatlik iş değil bu. İşte bu da benim çocukluk arkadaşım beraber büyüdük bir yaş aramızda fark var. Bunlar ilk okula yazılmış ben yazılmamıştım, ben Türkiye'ye kaçtım, bunlar ilk okula gitti. Bunlar hatırlıyorlarmış benim gidişimi, bütün mahalle ağlamıştı yani, o yaştaki arkadaşlar...

Ekrem: Ben ağlamadım hiç.

Avni Emincik: Hep ağlıyormuşsun ya öyle demişsin... {Gülüyor}

Gelince bütün çocukluk arkadaşlarımla görüştüm çoğu şimdi vefat etti, şey yaptı yani, bikaç kişi. Yan komşum vardı mesela, onun kızı benim yanımda çalıştı burda. Şevki diye bi arkadaş, Nobırdalı, Şevki Nobırdalı. Benim binanın tam yanındaydı yani, bahçenin yanında, oraya bile kapıcık varidi yani şey olarak...

A bitane şey vardı, şimdi biz tam gidiceğimize yakın bizde bi sene Vıçıtırın'dan ticaretle uğraşan Türkiye'den bu şeyler patiskalar falan getiren bi amcamız vardı, Ali acoydu, Ali Macun'du. O bizim üst katta oturdu bir iki sene. Tam biz gideceğimize yakın bir iki sene. Oturunca, bize müsafirler gelince, iki kız bir erkek vardı, bir de annesi babasıydı yani. Ondan sonra onlar birisi geldi mi hiç bakmazlarmış yani, yani bi abi kardeş gibi tatlıyı hazırlarlarmış o yukarda, heme aşağıya inerlermiş, böyle bir maceralı bi hayat geçti. Sonra Türkiye'deyken onlarla görüştüm, babası tabi çok rahmetli oldu eskiden, çok eskiydi o. Ondan sonra gidiyordum, okula giderken bizim okulun yanındaydı dükkanı, bakkal dükkanıydı o zaman, eskiden. Öyle gidiyordum, öyle maceralarımız oldu yani, ne biliyim şimdi öyle birşey ki düşündükçe aklıma gelir her şey. Anlatabiliyor muyum ve burda isterseniz sonlandıralım mı?

Ebru Süleyman: Evet.

Avni Emincik: Nasıl beğendiniz mi?

Ebru Süleyman: Evet, çok teşekkürler. Çok teşekkür ederiz vaktiniz için.

Avni Emino: Biz de teşekkür ederiz. Çok sağ ol ne diyim artık. Hayırlı günler dilerim.